

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne **6. března 2020** v senátě složeném z jeho předsedy JUDr. Michaela Vrtka, Ph.D. a přísedících Mgr. Zdeňka Krejčího, Ph.D. et Ph.D. a Ilony Štaudové,

takto:

Obžalovaný

L.F., nar. XXXXX v Brně, automechanik, trvale bytem XXXXX, nehlášeně bytem XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX,

je vinen, že

dne 1. 5. 2019 v době kolem 00:38 hodin, v Brně-Chrlicích, na úrovni křižovatky místních komunikací ulic Šromova a Zámecká, jako řidič osobního motorového vozidla značky Ford Mondeo, stříbrné barvy, registrační značky XXXXX, při jízdě ze směru ulice Šromova k ulici Zámecké, rozezlen po předchozí slovní rozepři s L.V., projel těsně okolo poškozeného R.K., nar. XXXXX, který se v prostoru křižovatky pohyboval v protisměrném pruhu pěšky, kdy při průjezdu zachytil poškozeného levým zpětným zrcátkem vozidla, což obžalovaného ještě více rozčílilo, a tak poté, co odbočil vpravo na ulici Zámeckou, se vzápětí otočil a prudce se rozjel zpět po ulici Zámecké směrem k Obchodnímu centru Olympia, při jízdě vybočil ze svého jízdního pruhu částečně do protisměru a s akcelerací úmyslně najel a narazil levou přední částí vozidla do poškozeného R.K., který se v době střetu nacházel v levém (protisměrném) pruhu komunikace, kdy po sražení poškozeného z místa střetu ujel, přičemž poškozený R.K. po nárazu upadl na přední část vozidla, na kterém byl vezen, následně upadl na komunikaci, v důsledku čehož utrpěl polytrauma, konkrétně krvácení nad tvrdou plenu mozkovou v pravé spánkové krajině, krvácení pod tvrdou plenu mozkovou v krajině spánkové a temenní vlevo, otok celé levé

mozkové polokoule, pukliny klenby lební vpravo přecházející přes střední jámu lební na očníci, dutinu čelní krajiny a horní čelisti a na jařmový oblouk vpravo, volný vzduch nitrolebně a v očníci, krev v pravostranných obličejových dutinách, zlomeninu výběžku levé lopatky bez posunu, vykloubení levého ramene a akutní dechové selhání, čímž u poškozeného došlo k velmi vážným poraněním s ohrožením pro život důležitého orgánu - mozku, poškozený se nacházel v kritickém stavu a musel se podrobit neurologické operaci, aby byl uchován při životě, kdy pouze v důsledku intenzivní lékařské péče, tedy okolnosti na vůli obžalovaného nezávislé, nedošlo ke smrti poškozeného,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu a jehož se dopustil v úmyslu jiného usmrtit, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

tím spáchal

zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

jakož i za sbíhající se přečin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byl pravomocně uznán vinným trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2019, č. j. 9 T 83/2019-53,

podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **12,5 (dvanáct a půl) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel **10 (deseti) let.**

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se zrušuje výrok o trestu, který byl obžalovanému pravomocně uložen trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2019, č.j. 9 T 83/2019-53, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit

- a) poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky, se sídlem Praha 9, Drahobejlova 1404/4, IČ: 47114975 majetkovou škodu ve výši 179 643 Kč,
- b) poškozenému R.K., nar. XXXXX, bytem XXXXX nemajetkovou újmu ve výši 779 776 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p.a. ode dne 13. 2. 2020 do zaplacení.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený R.K. odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Pelikánová

Odůvodnění:

1. Obžaloba státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 15. 1. 2020, sp. zn. 1 KZV 48/2019 kladla obžalovanému L.F. za vinu, že dne 1. 5. 2019 v době kolem 00:38 hodin, v Brně-Chrlicích, na úrovni křižovatky místních komunikací ulic Šromova a Zámecká, jako řidič motorového vozidla značky Ford Mondeo, rozezlen po předchozí slovní rozeprá s přítelkyní L.V., těsně projel okolo poškozeného R.K., který se v prostoru křižovatky pohyboval, kdy při průjezdu jmenovaného zachytil levým zpětným zrcátkem vozidla, což jej ještě více rozčílilo, a proto poté, co odbočil na ulici Zámeckou, otočil se a prudce se vozidlem rozjel zpět po ulici Zámecké, kdy při jízdě vybočil ze svého jízdního pruhu částečně do protisměru a s akcelerací úmyslně najel a narazil levou přední částí vozidla do poškozeného R.K., který se nacházel v levém (protisměrném) pruhu komunikace a po sražení poškozeného z místa střetu ujel, přičemž poškozený po nárazu upadl na přední část vozidla, na které byl vezen a následně upadl na komunikaci, v důsledku čehož utrpěl polytrauma, zejména krvácení nad i pod tvrdou plenu mozkovou v krajině spánkové, pukliny klenby lební vpravo, zlomeninu výběžku levé lopatky, vykloubení levého ramene a akutní dechové selhání, čímž u R.K. došlo k velmi vážným poraněním a zejména ohrožení pro život důležitého orgánu - mozku, poškozený se nacházel v kritickém stavu a musel se podrobit operaci, kdy jen v důsledku intenzivní lékařské péče nedošlo k jeho úmrtí. V daném jednání obžaloba spatřovala naplnění znaků zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. V podrobnostech popisu skutkového děje soud poukazuje na předmětnou obžalobu státní zástupkyně.
2. Obžalovaný L.F. se k trestné činnosti doznal ve své výpovědi jak v přípravném řízení (č. l. 162-172), tak u hlavního líčení (č. l. 898 – 900). Ke zdůvodnění svého jednání obžalovaný uvedl, že již 12 let žije s přítelkyní L.V., v roce 2014 se jim narodil syn, avšak vztah s přítelkyní byl mnohdy vyhrocený, ona mu často něco vyčítala, on pak byl hodně žárlivý. Dne 30. 4. 2019 spolu telefonicky hovořili, L.V. mu říkala, že za ní večer nemá jezdit, ale on v domněnku, že má někoho jiného, se jel přesvědčit. K cestě použil vozidlo Ford Mondeo šedé barvy, které měl zapůjčené od M.M., když posledně jmenovaný ho měl na leasing, avšak nedisponoval penězi, aby jej splácel. Po příjezdu do Chrlic šel přes zahradu na dvůr domu k oknu, aby viděl, že L. s někým telefonuje. Dožadoval se vysvětlení, s kým si přítelkyně volala, k čemuž uvedla, že hovořila se svým zaměstnavatelem. Vznikla hádka ohledně toho, zda V. obžalovaného podvádí, kterou chtěla jmenovaná ukončit přivoláním policie. Obžalovaný jí chtěl v tomto telefonátu zabránit a žduchl do okna, které se vysunulo ze spodní lišty a spadlo na zem. Vlezl do kuchyně, avšak jeho malý syn se vzbudil a přišel za nimi. Obžalovaný nechtěl před ním spor řešit, a proto z domu odešel na dvůr a přes zahradu zpět k autu. Tím odjel směrem na Modřice a za jízdy telefonoval zaměstnavateli přítelkyně K.J.. Vyčítal mu, že rozvrací rodinu, načež ten mu sdělil, že s nikým netelefonoval. Obžalovaného tedy naštvalo, že mu přítelkyně lže a rozhodl se, že pojedje zpět do Chrlic. Najížděl do nich ve směru od obchodního centra Olympia, když projížděl zatáčkou směrem na Rebešovickou, přeběhli mu přes cestu holka s klukem. Došlo ke střetu, kdy onen muž narazil do levého zpětného zrcátka jeho vozidla, přičemž podle obžalovaného byl tento střet zaviněný poškozeným, který mu do zrcátka bouchl. Ve zpětném zrcátku pak obžalovaný uviděl, jak poškozený stojí rozkročený čelem k němu a má rozprážené ruce, což vnímal jako gesto, proč obžalovaný jede tak rychle. Obžalovaný proto začal brzdit a otáčet se někde před ulicí, která vede k biotopu – K Lázkám. Při tomto otáčení mu zhasl motor a slyšel, jak na něj poškozený volá něco ve smyslu „Tak co je?“. Toto jednání obžalovaného vytočilo, proto se rozjel směrem na poškozeného, který stál někde na prostředku vozovky, možná více v pravém pruhu. Myslel si, že poškozeného takovýmto jednáním postraší, resp., že poškozený uhne. Svou rychlost v daném

okamžiku odhaduje na asi 25 km/h, jel tzv. „na jedničku“. Když došlo k nárazu, poškozený stál čelem k vozidlu, šlo o přímý náraz. Z místa nehody pokračoval vozidlem do Medlánků na letiště, kde požádal, kamaráda D.O., u kterého pracoval, jestli by mu nedal nějaké peníze jako zálohu a odjel se autobusem podívat zpět na místo činu. Tam viděl nějakého muže s čelovkou, jak hledá něco v trávě a ještě další dvě osoby v civilním oblečení. O tom, že někoho srazil říkal, jednak L.V., a rovněž D.O.. Vozidlo Ford prodal následně M.C.. Po nehodě si všiml jen poškozeného zrcátka a teprve druhý či třetí den zaregistroval na levé straně promáčklý sloupek. V době, kdy došlo ke střetu, nebyl pod vlivem návykové látky, ale den před tím užil pervitin.

3. Obžalovaný vyslovil nad svým jednáním lítost, opakovaně zdůraznil, že jednal v rozrušení po hádce se svou přítelkyní, přičemž při najíždění na poškozeného neměl v úmyslu tohoto srazit, ale pouze vystrašit, když spoléhal, že poškozený uhe. R.K., resp. jeho rodině zaslal 2x dopis a pohledy, podle svých sil mu též ve dvou případech zaslal finanční hotovost ve výši 2 000 Kč a 1 000 Kč. U hlavního líčení se pak obžalovaný poškozenému osobně omluvil. Ke své osobě uvedl, že je svobodný, má s přítelkyní L.V. jedno dítě – syna ve věku 6 let. Před vzetím do vazby pracoval jako automechanik s výdělkem v rozmezí 16 000 – 20 000 Kč čistého. V minulosti byl opakovaně soudně trestán. Zdravotní stav je dobrý. Po majetkové stránce nevlastní žádný nemovitý či výraznější movitý majetek, dluhy má řádově ve výši 200 000 Kč na zdravotním pojištění.
4. Lze tedy shrnout, že obžalovaný nikterak nepopírá, že došlo ke skutku tak, jak je popsán v žalobním návrhu státního zástupce. Potvrdil, že dne 1. 5. 2019 se v inkriminované době skutečně nacházel v Chrlicích s vozidlem Ford Mondeo, které užíval na základě výpůjčky od jeho majitele M.M., přičemž ke sražení R.K. došlo z jeho strany v návaznosti na předchozí rozrušení pramenící z hádky s L.V. a rovněž proto, že poté, co odjel z jejího bydliště, takto rozčilen, zachytil při průjezdu křižovatkou poškozený jeho levé zpětné zrcátko a měl následně vůči odjíždějícímu obžalovanému gestikulovat, resp. na něj křičet, což vyústilo v to, že L.F. otočil vozidlo směrem k poškozenému a rozjel se na něj, aby ho vystrašil, to vše v domněnce, že poškozený před vozidlem uskočí.
5. Přes doznání obžalovaného, nebyly orgány činné v trestním řízení zbaveny povinnosti prokázat skutkový děj, kladený mu za vinu. Výpověď L.F. byla v podstatných bodech potvrzena následným dokazováním, a to jak výpověďmi svědků, s nimiž obžalovaný přišel do styku před sražením poškozeného, svědků, kteří přímo sražení pozorovali, anebo o tomto byli ze strany obžalovaného informováni, jakož i znaleckým zkoumáním k mechanismu dopravní nehody a následkům, které tato přivodila poškozenému a v neposlední řadě z listinných materiálů, které jsou obsaženy v trestním spise.
6. V první řadě je třeba konstatovat, že neexistují žádné pochybnosti o tom, že dne 1. 5. 2019 došlo v Brně – Chrlicích na úrovni křižovatky místních komunikací ulic Šromova a Zámecká v čase kolem 00:38 hodin k incidentu, při němž byl sražen projíždějícím vozidlem R.K.. Výše uvedené vyplývá již z výpovědi posledně jmenovaného (č. l. 900-901). Ačkoliv poškozený si v důsledku poranění, která utrpěl, nevzpomíná na okamžik, kdy jej vozidlo srazilo, potvrdil, že dne 30. 4. 2019 byl společně s přáteli – dobrovolnými hasiči na akci tzv. „pálení čarodějnic“, ze které se vracel v nočních hodinách a následně si vzpomíná již jen na své procitnutí v nemocnici.
7. Detaily k incidentu pak popsali svědci L.S.(č. l. 914 - 915) a M.R.(č. l. 911 - 913), kteří shodně uvedli, že R.K.se s nimi vracel po výše uvedené akci v noci 1. 5. 2019, kdy poškozený šel se svědkyní S., následován svědkem R.. Když se blížili k místu křižovatky ulic Zámecká a Šromova, svědek R. dvojici obešel a všiml si, jak z ulice Šromova přijelo auto, které zastavilo a podle mínění svědka dlouho stálo, než se rozjelo. Řidič nedal signál blinkrem, nejel zcela ve svém pruhu, ale najel více do středu vozovky, a to až do protějšího směru, kde stál poškozený. Svědek R. v daném okamžiku ještě situaci nevěnoval pozornost, nicméně svědkyně S. potvrdila, že vozidlo ohrozilo poškozeného, který stál na silnici, avšak v pruhu, který byl pro předmětné vozidlo protisměrný.

Vypadalo to, že poškozený zavadil o zrcátko vozidla. Následně již oba svědci shodně popisovali, že poškozený roztáhl ruce, spíše v důsledku toho, že uskočil před projíždějícím vozidlem, ale na řidiče nikterak negestikuloval a rozhodně nekřičel. Vozidlo se vzápětí otočilo, kdy při tomto manévru tzv. zdechl motor, řidič jej znovu nastartoval a prudce se rozjel zpět proti poškozenému. Svědci rovněž shodně vypověděli, že vozidlo se rozjíždělo na plný plyn, neustále zrychlovalo a v tomto způsobu jízdy pokračoval řidič i po střetu s poškozeným. K tomuto došlo ve střední části vozovky, přičemž R.K. stál v, pro vozidlo, protisměrném pruhu a nikterak nezasahoval do jízdní dráhy, po které by vozidlo podle předpisů mělo jet. Vozidlo svítilo a řidič musel poškozeného vidět. Svědek R. uvedl, že měl pocit, že vozidlo svítí dálkovými světly, neboť ho hodně oslňovalo. Výše uvedení svědci se rozcházejí ve svých výpovědích pouze stran postavení poškozeného K. k vozidlu v době střetu, kdy svědek R. potvrzuje výpověď obžalovaného, tedy, že poškozený stál čelem k vozidlu, zatímco svědkyně S. uvedla, že poškozený byl k automobilu natočen svým pravým bokem. Naopak dále již oba svědci shodně uvedli, že R.K. se po nárazu vozidla „překulil“ přes jeho střechu a spadnul na zem, kde zůstal ležet v poloze na zádech s rozbitou hlavou. Svědci se pokoušeli poskytnout jmenovanému první pomoc a volat záchranku, ovšem v důsledku rozrušení svědek R. vytočil místo čísla 112, číslo 122. Následně však k místu středu přijelo další vozidlo, jehož řidič zavolal záchranku.

8. Rovněž tato skutečnost je potvrzena výpovědí svědka T.G. (č. l. 18-5187), který v inkriminovaném čase dne 1. 5. 2019 projížděl Chrlicemi a viděl ležet na zemi osobu, jíž z hlavy tekla krev, a u které klečela žena a muž. Posledně uvedený mu sdělil, že někdo ve stříbrném autě schválně srazil poškozeného, když před tím si úmyslně zacouval, aby se mohl proti R.K. rozjet. Svědek přivolal záchrannou službu a vyčkal na místě do příjezdu sanitky.
9. V neposlední řadě pak poznatky o sražení poškozeného dokreslují, jednak ohledání místa činu, jakož i předmětného vozidla Ford Mondeo (č. l. 3-9, 15-67), včetně pořízené fotodokumentace, kdy zejména z prvně uvedeného úkonu bylo zadokumentováno místo křížení ulic Šromova a Zámecká v městské části Brno – Chrlice, jakož i navazující ulice K Lázinkám, kde došlo k otočení vozidla obžalovaného a opětovnému rozjetí se proti poškozenému. Na místě činu byla rovněž označena jako stopa č. 1 krevní biologická stopa v místě, kde poškozený zůstal po střetu ležet na zemi. Je třeba uvést, že místo střetu - křižovatku typu T - je dle názoru soudu přehledné a i přes noční dobu osvětlené pouličními lampami, přičemž mezi místem označeného střetu a místem, odkud obžalovaný opětovně rozjel vozidlo proti poškozenému, není jakákoliv překážka či zábrana, která by mu znemožňovala poškozeného spatřit.
10. Materiály k ohledání místa činu a věci (motorového vozidla) byly následně, ve spojení s úředním záznamem a DVD nosičem obsahujícími vyhodnocení kamerového systému v Brně – Chrlicích v předmětné době (č. l. 396-397) a protokolu o prověrce na místě činu ze dne 30. 7. a 13. 8. 2019 (č. l. 287-315, 320-337) použity ke znaleckému zkoumání z oboru strojírenství, odvětví autoopravárenství a dále z oboru dopravy, odvětví silniční dopravy (č. l. 515-534, 542-602, 611-622), které provedl Ing. J. S., Ph.D., a jenž své závěry k nimž dospěl stvrdil u hlavního líčení (č. l. 916 - 918). V prvé řadě nevyločil primární kolizi vozidla Ford Mondeo s R.K., čemuž odpovídají nejen výpovědi přímých svědků a obžalovaného, ale rovněž následný nález poškození levého, vnějšího zpětného zrcátka an vozidle a rovněž nález znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, kdy na pravém lokti poškozeného byla nalezena oděrka, která mohla mít svůj původ právě v tomto primárním kontaktu. Po tomto těsném průjezdu vozidla Ford Mondeo, které jelo středem vozovky, přičemž ke kolizi poškozeného a zpětného zrcátka došlo při postavení R.K. v protisměrném pruhu, pak chodec pokračoval v přecházení vozovky, zatímco vozidlo zastavilo, otočilo se do protisměru a rozjelo se ve směru od Tuřan na obec Modřice. Podle měření se vozidlo rozjíždělo směrem k poškozenému ze vzdálenosti 19,1 metru, přičemž tento rozjezd byl poměrně prudký, o čemž svědčí pokles zádě vozidla zachycený kamerou umístěnou na fasádě jednoho z domů. Vozidlo při tom nikterak nezpomalovalo, ale naopak neustále zrychlovalo, kdy od rozjezdu do střetu uběhla doba 3 – 3,5 vteřiny. Při střetu vozidla s chodcem automobil

dosahoval rychlosti 31,7 – 35,1 km/h. Došlo k nasunutí poškozeného na víko motorového prostoru, následně na čelní sklo a dle výpovědi svědků až na střechu vozidla. Plné nasunutí těla chodce na střechu vozidla je primárně málo pravděpodobné, spíše došlo k částečnému nasunutí na přední hranu střechy, avšak nelze vyloučit, že chodec v okamžiku střetu provedl obraný manévr (např. nadskočení), což mu mohlo udělit jistou vertikální rychlost a potom by plné nasunutí těla chodce na střechu vozidla bylo možné. Následně byl poškozený v kontaktu s automobilem vezen a k jeho odpoutání došlo po ujetí vzdálenosti 15,4 metrů, kdy se sesunul na zem a zůstal v konečném postavení na místě, kde byla zachycena rovněž jeho biologická stopa. V této závěrečné fázi pohybu se tělo krátce smýkalo po vozovce, o čemž svědčí oděrky na těle poškozeného a sedřeniny na jeho oděvu, na což opět poukázalo znalecké zkoumání z odvětví soudního lékařství (viz níže). V okamžiku odpoutání se chodce od automobilu byla přibližná rychlost vozidla 41,2 – 45,6 km/h. vozidlo neustále akcelerovalo a odjelo z místa činu. Na doplňující dotaz pak znalec uvedl, že vzhledem ke vzdálenosti mezi místem rozjezdu a místem střetu už vozidlo pravděpodobně nemohlo dosáhnout vyšší rychlosti, než která byla naměřena jako střetová. Současně zdůraznil, že na jeho závěry by nemělo vliv zjištění, zda se poškozený při sekundárním střetu pohyboval či stál. V každém případě zdůraznil, že ke střetu vozidla s chodcem došlo ve středové části vozovky, kdy poškozený se nacházel v protisměrném pruhu jízdy vozidla. Znalec rovněž potvrdil již výše uvedený závěr soudu, že místo střetu bylo přehledné a ve výhledu řidiči na chodce nebránila žádná překážka.

11. K části, v níž znalec zkoumal vozidlo Ford Mondeo, RZ: XXXXX, je třeba zdůraznit, že automobil měl v době šetřeného skutku propadlou platnost kontroly na STK. Vozidlo bylo neodborným způsobem přelakováno na šedou barvu, bez patřičné přípravy a svépomocí. Při prohlídce nebyla nalezena žádná závada, která by mohla mít vliv na vznik a průběh šetřené události, ani zde nebyly nalezeny žádné známky opravy či výměny některých dílů, které by prokazatelně byly provedeny až po datu 1. 5. 2019. Bylo prokázáno poškození levého zpětného zrcátka a levého sloupku dveří, které potvrzují jak primární, tak sekundární střet s poškozeným.
12. V přímé návaznosti na znalecké zkoumání z oboru dopravy je třeba poukázat na znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, které zpracoval MUDr. M. Z., Ph.D. (č. l. 412-464, 611-622). Ten popsal stav poškozeného po jeho převozu do Fakultní nemocnice Brno – Bohunice. Diagnostický souhrn pak spočívá v utrpeném polytraumatu, tedy sdruženém poranění v podobě akutního dechového selhání, krvácení nad i pod tvrdou plenu mozkovou v krajině spánkové, otoku celé levé mozkové polokoule, odstranění lebeční ploténky k uvolnění tlaku, zhmoždění pod krvácením pod tvrdou plenu mozkovou, pukliny klenby lební vpravo přecházející přes střední jámu lební na očnici, dutinu čelní krajiny a horní čelisti a na jařmový oblouk vpravo. Dále se jedná o volný vzduch nitrolebně a v očnici, krev v pravostranných obličejových dutinách, zlomeninu hákovitého výběžku levé lopatky a vykloubení levého ramene. Tato poranění vyplývala z vystavení poškozeného tupému násilí velké intenzity, kdy popisovaný kontakt s vozidlem je pro takovéto poranění zcela přípustný. V konkrétním případě došlo k nejzávažnějšímu poranění hlavy po pádu těla z vozidla na vozovku. Znalec vyslovil souhlas se závěry technického spoluznalce z oboru dopravy stran postavení R.K. vůči vozidlu, tedy, že tělo poškozeného se nacházelo v pozici čelem k příjíždějícímu vozidlu, popřípadě není možno vyloučit natočení chodce k vozidlu levým bokem těsně před samotným střetem. Na dolních končetinách byla zjištěna minimální poranění, která lze přičítat rychlosti vozidla, jakož i možnému nadlehčení dolních končetin poškozeným při zaregistrování blížícího se vozidla, očekáváním střetu a případným „nadskočením“. Následně poškozený dopadl na kapotu, čelní sklo a rám střechy, kdy mohlo dojít ke zlomenině hákovitého výběžku levé lopatky a vykloubení levého ramene a v další fázi pak dopadlo tělo hlavou napřed na vozovku a po tomto dopadu se minimálně po drsnějším povrchu posunulo, čemuž odpovídají již shora popisovaná poškození bundy či drobné oděrky v oblasti loktů. Znalec hodnotil utrpená poranění poškozeného jako velmi vážná, kdy k záchraně jeho života došlo jen díky intenzivní, specializované péči

v nemocnici vyššího typu. V případě tohoto typu dopravní nehody lze spekulovat též o možnosti přejetí těla nebo některé jeho části vozidlem po pádu na vozovku, kdy i v takovém případě mohlo dojít ke vzniku závažného či smrtelného zranění. Poškozený byl, podle zjištění znalce, od vzniku úrazu, až do doby zpracování znaleckého posudku, tedy 9. 7. 2019, citelně omezen v obvyklém způsobu života, kdy byl dlouhodobě hospitalizován a zcela vyřazen z běžného života. Po propuštění pak byl předpoklad další hospitalizace. Poškozený byl omezen ve vyjadřování, trpěl poruchami paměti, musel být neustále pod neurologickou kontrolou a není vyloučen rozvoj epilepsie.

13. Posledně uvedené závěry ke zdravotnímu stavu poškozeného, jakož i následkům, které pro něj měl střet s vozidlem, pak rozvedl sám R.K., jakož i shora uvedení svědci – L.S., M.R., kteří se s ním později setkali či otec a matka poškozeného – L.K.(č. l. 195-199) a V.K. (č. l. 218-222). Jejich výpovědi lze v návaznosti na shora uvedený znalecký posudek, jakož i lékařské zprávy o hospitalizaci poškozeného (č. l. 207-217) shrnout následovně. Poškozený byl hospitalizován ve Fakultní nemocnici Brno od 1. 5. 2019, přičemž do 15. 5. 2019 setrval v umělém spánku. Došlo opakovaně k operativním zákrokům, propuštěn byl dne 14. 6. 2019. Následovalo ambulantní ošetřování, avšak pro špatné hojení rány došlo k opětovné týdenní hospitalizaci. Ačkoliv se zdravotní stav, co do samoobslužnosti poškozeného zlepšil, bylo vyžadováno, aby o poškozeného vždy někdo pečoval. Byla výrazně omezena jeho hybnost, kdy pravou stranu těla měl ochrnutou, což se postupem času zlepšovalo. Jmenovaný pocíťoval značnou únavu, trpěl výpadky paměti, musel chodit na logopedii, neboť se nebyl schopen z počátku vůbec, postupně špatně, vyjadřovat. Učil se názvy věcí a čtení. Lékaři bylo poškozenému zakázáno řízení motorového vozidla. Byla vyžadována opakovaná návštěva neurologie, neurochirurgie a logopedie. Je tedy třeba zdůraznit, že poškozený v přímé souvislosti s projednávanou trestnou činností utrpěl poranění, která zcela zásadní měrou ovlivnila kvalitu jeho života, neboť před incidentem byl ve služebním poměru u Armády ČR, kdy jen několik dnů před tím se vrátil z vojenské mise v Afganistánu. Po uvedené události dne 1. 5. 2019 musel výkon tohoto povolání zcela přerušit, kdy z jedince, který byl zcela zdravý a musel vykazovat naopak nadstandardní míru fyzické kondice, se stal člověk, který se musel učit základní dovednosti spojené s řečí a pamětí. Léčebný proces přitom nebyl ani v době konání hlavního líčení ukončen a prognóza stavu poškozeného je stále nejasná, přičemž jako vyučenému mechanikovi mu byla znemožněna činnost s takovou prací úzce spojená, a to řízení motorových vozidel.
14. Z výše uvedeného tedy soud shrnuje, že není jakýchkoliv pochybností, že poškozený R.K. byl dne 1. 5. 2019 v čase okolo 00:38 hod. sražen v městské části Brno – Chrlice na úrovni ulic Zámecká a Šromova, vozidlem Ford Mondeo, v důsledku čehož utrpěl ve výroku tohoto rozsudku specifikovaná poranění, která zásadním způsobem měla a stále má vliv na kvalitu jeho života, resp. přivedla mu omezení, která jej v běžném životě citelně omezují. V rámci mechanismu srážky s vozidlem byl přitom poškozený přímo ohrožen na životě, kdy k fatálnímu následku nedošlo jen díky souhře okolností, na které neměl přímý vliv žádný z aktérů, tedy poškozený či řidič motorového vozidla, dále pak pro dobrou kondici poškozeného a jeho mladý věk a zejména pak pro poskytnutí rychlé a specializované lékařské péče ve vyšším typu nemocničního zařízení.
15. Samotnému sražení poškozeného předcházela prvotní incident, kdy vozidlo Ford Mondeo projelo křižovatkou ze směru od ulice Šromova pravotočivým manévrem na ulici Zámeckou, kde najelo do levého (protisměrného) pruhu, v němž se nacházel poškozený, který vozovku přecházel. Došlo ke střetu chodce s levým zpětným zrcátkem, kdy vozidlo pokračovalo dále po ulici Zámecká, ke křižovatce s ulicí K Lázníkám, zde provedlo otáčecí manévr a následně se rozjelo zpět na poškozeného, který v mezidobí pokračoval v přecházení vozovky a ocitl se opět v - pro vozidlo - protisměrném pruhu, poblíž středové čáry. Vozidlo se pak na jmenovaného rozjelo s okamžitou akcelerací na vzdálenost 19,1 metru, kdy po celou tuto dobu od rozjezdu zrychlovalo, přičemž ke střetu došlo při průměrné rychlosti 33,4 km/h. Poškozený nalezl na víko

motorového prostoru, nasunul se na čelní sklo a rovněž minimálně na hranu střechy, kdy po celou tuto dobu byl vezen na kapotě vozidla na vzdálenost více než 15ti metrů, kdy při rychlosti 43,4 km/h došlo k odpoutání poškozeného od automobilu a jeho sesunutí hlavou napřed na asfaltový povrch. Vozidlo ani za této situace nikterak nezpomalilo či nezastavilo, ale pokračovalo v akceleraci a v odjíždění z místa činu.

16. Soud na tomto místě považuje za nezbytné zdůraznit, že k výsledkům znaleckého zkoumání z odvětví dopravy či soudního lékařství nemá žádných námitek, ani neshledal jakékoliv pochybnosti v postupu znalce Ing. S. Ten vycházel ze standardních postupů a při měření vzdálenosti užil certifikovaného geodetického kolečka s tolerancí 1 cm na 1 metr, stejně jako videokamery. Šetřený děj pak byl dostatečně zjištěn nejenom z objektivního šetření na místě činu a provedení následné prověrky, ale též svědeckými výpověďmi přímých účastníků L.S. a M.R., za podpůrného užití kamerových záznamů z městské části Brno – Chrlice, které sice vlastní srážku nezaznamenávají, ale potvrzují couvání vozidla a jeho rozjezd směrem, kde se nacházel poškozený. Právě z tohoto záznamu je při tom podle znaleckého zkoumání potvrzována výpověď svědků, že vzhledem k poklesnutí zádě vozidla skutečně došlo k prudké akceleraci, a tedy nikoliv pozvolnému, ale naopak velmi rychlému rozjezdu vozidla Ford Mondeo. Nárazová rychlost pak byla v podstatě maximální, kterou bylo možno vozidlo na předmetnou vzdálenost vyvinout, kdy řidič musel poškozeného vidět, neboť mu v tomto nebránila žádná překážka, měl rozsvícena světla, stejně jako bylo osvětleno místo střetu pouličními lampami. Oba znalci rovněž ve svých závěrech vyjádřili přesvědčení, že na mechanismus a následky srážky chodce s vozidlem nemohl mít vliv jeho případný pohyb, o kterém hovořila svědkyně S., či případné ovlivnění poškozeného alkoholem.
17. Soud rovněž nemá žádných pochybností o tom, že řidičem vozidla Ford Mondeo byl obžalovaný L.F.. Předně poukazuje na jeho plné doznání, které je potvrzováno svědeckými výpověďmi L.V. (č. l. 915 verte – 916 verte) a M.M. (č. l. 910 verte – 911 verte). Svědek M.M. potvrdil skutečnost, že obžalovaný měl od něj zapůjčené vozidlo Ford Mondeo, které bylo na leasing. Svědek hovořil s L.V., která mu popsala, jak obžalovaný přijel k ní domů rozčilený, snažil se dostat dovnitř domu, přičemž měl snad rozstříhat plot a poté, když zavolala policii, odjel Fordem pryč. V. stejně jako následně obžalovaný mu potvrdili, že při cestě vozidlem měl incident, kdy mu nějaký člověk žduchnul do zrcátka, on se otočil a rozjel se proti němu.
18. Tyto skutečnosti potvrdila rovněž L.V., a to jak stran hádky, která proběhla mezi ní a obžalovaným z důvodu žárlivosti L.F., jakož i následné informace, kterou svědkyni podal obžalovaný o tom, že srazil člověka. Tento poznatek měla již ve chvíli, kdy k ní domů přijeli přivolání policisté, a ve vysílačce slyšela, že se něco takového stalo. Později ji telefonicky obžalovaný volal a řekl jí, že srazil kluka. Důvodem měl být předchozí konflikt na začátku křižovatky, kdy mu měl poškozený bouchnout do zrcátka a následně mezi nimi měla proběhnout hádka. Obžalovaný proto otočil auto a poškozeného srazil. Od své kamarádky E.W. se dozvěděla, že poškozeným je R.K.. Svědkyně se rovněž vyjádřila k osobě obžalovaného, s nímž žije 12 let a mají spolu malého syna, který se s ním stýká i nyní ve vazební věznici. S obžalovaným se později o celé záležitosti bavila, říkal, že byl po vzájemné hádce se svědkyní rozčilený, a když mu poškozený bouchnul do zrcátka, chtěl ho vystrašit, domníval se, že R.K. uhne. Svědkyně obžalovaného za dobu, kdy spolu žijí, nehodnotí jako agresivního.
19. Chování obžalovaného před projednávanou trestnou činností potvrdil rovněž svědek K.J. (č. l. 189-193), kterém obžalovaný v noci z 30. 4. na 1. 5. 2019 2x volal. Používal při tom hrubší výrazy a narážel na skutečnost, že svědek volal L.V., resp., že nemá s jeho přítelkyní tak pozdě v noci, co komunikovat. Ve vztahu k ní je svědek zaměstnavatelem, mají pracovní – přátelský vztah, kdy V. v práci řešila, že ji obžalovaný neustále volá. Sama V. pak svědkovi v noci volala, že jí F. vykopl okno a volala z tohoto důvodu policii.

20. Pro úplný přehled svědeckých výpovědí, z nichž vycházel tento soud, je třeba poukázat na čtená svědectví M.C. (č. l. 177-183), V.L. (č. l. 223-229), M.O. (č. l. 245-249) a D.O. (č. l. 251-254). Všichni výše uvedení potvrdili, že obžalovaný pracoval jako automechanik v dílně nacházející se v městské části Brno – Medlánky a užíval motorové vozidlo Ford Mondeo. Toto od něj následně měl koupit M.C., který se rovněž vyjádřil ke stavu automobilu, zejména, že tento měl promáčklý levý sloupek, čemuž však nepřikládal význam. Jmenovaný svědek se též zmínil o problémech, které měl obžalovaný se svou přítelkyní. Za zmínku stojí též informace V.L., který potvrdil, že všichni pracovníci předmětné dílny užívali drogy, a to jak alkohol, marihuanu či pervitin. M.O. pak získal od svého syna D. informaci, že obžalovaný měl někoho srazit, resp. nějaký opilec mu měl bouchnout do zpětného zrcátka a L.F. ho následně chtěl postrašit. Tyto získané poznatky potvrzují skutečnost, že obžalovaný byl osobou užívající automobil Ford Mondeo, jehož bylo užito ke spáchání trestného činu, užíval v minulosti drogy a měl problémy s přítelkyní L.V..
21. Jak již bylo uvedeno výše, soud nemá jakýchkoliv pochybností o doznání se obžalovaného ke sražení poškozeného R.K., kdy jeho tvrzení jsou zcela v souladu se svědeckými výpověďmi výše uvedených svědků či poznatky ze znaleckého zkoumání. Na doplnění lze též poukázat na listinné materiály v podobě analýzy výpisu telekomunikačního provozu (č. l. 144-147), z níž se podává lokalizace čísla mobilního telefonu 776 770626, které užíval obžalovaný L.F.. I tento důkaz potvrzuje, že obžalovaný nejprve dne 1. 5. 2019 v čase 00:10 hodin telefonoval s K.J., kdy si chtěl „vyříkat jeho komunikaci s přítelkyní L.V.“, aby následně bylo potvrzeno rovněž jeho volání v čase 02:16 hodin D.O.. V předmětném čase je přítom číslo užívané obžalovaným lokalizováno v městské části Brno – Chrlice, což plně odpovídá jeho výpovědi, že se na místo činu vrátil autobusem, aby zde však viděl již jen osoby, které něco hledaly.
22. Je rovněž prokázána pravdivost výpovědi obžalovaného a svědkyně L.V. o incidentu, který předcházel projednávanému skutku, kdy policejní orgán usnesením ze dne 14. 6. 2019 odložil věc podezření ze spáchání přečinu porušování domovní svobody, kterého se obžalovaný L.F. měl dopustit dne 30. 4. 2019 v době mezi 23:50 až 23:55 hodin v Brně – Chrlicích na ulici Rebešovická č. 10, kdy vnikl brankou na zahradu rodinného domu, verbálně kontaktoval L.V. přes okno otevřené na ventilaci, aby toto následně vyrazil z okenního rámu a vnikl do prostoru bytové jednotky, odkud posléze odešel. Důvodem odložení byla absence udělení souhlasu poškozené (č. l. 771).
23. Nalézací soud proto může na tomto místě rekapitulovat důkazní situaci následujícím způsobem. Obžalovaný L.F. dne 30. 4. 2019 přijel v době okolo 23:50 hod. do Městské části Brno – Chrlice, kde došlo mezi ním a jeho přítelkyní L.V. na ulici Rebešovická k slovní hádce, která byla vyvolaná žárlivostí obžalovaného a jeho poznatkem, že si jeho přítelkyně s někým telefonuje. Obžalovaný v důsledku toho vyrazil okno a vnikl do bytové jednotky, kde setrval asi 5 minut a odešel poté, co jeho přítelkyně přivolala policii. Obžalovaný sedl do vozidla Ford Mondeo, které měl již z dřívější doby v dispozici od M.M. a odjel z místa pryč, přičemž telefonoval K.J., aby ho odradil od další komunikace se svou přítelkyní. Při výjezdu z ulice Šromova na ulici Zámeckou v čase 00:38 hod. projížděl okolo osob, které se vracely z akce (pálení čarodějnic) pořádané na místním hřišti, a kterými byli R.K., L.S. a M.R.. Obžalovaný při pravotočivém výjezdu z ulice Šromova na ulici Zámeckou najel svým vozidlem do středu vozovky a částečně zasáhl do protisměrného pruhu, v němž se nacházel R.K., v důsledku čehož došlo ke střetu vozidla s poškozeným jeho levým zpětným zrcátkem. Daná skutečnost obžalovaného natolik rozčílila, že vozidlo v křížení ulice Zámecká a K Lázinkám otočil, přičemž mu zhasl motor, znovu nastartoval a prudce se rozjel směrem k poškozenému, který pokračoval v přecházení ulice Zámecká. K sekundárnímu střetu mezi vozidlem Ford Mondeo a poškozeným pak došlo opět při středu vozovky, kdy se R.K. nacházel pro vozidlo v protisměrném pruhu. Poškozený v důsledku střetu, kdy nárazová rychlost automobilu byla přibližně 33,4 km/h, nalehl na víko motorového prostoru, poté se nasunul na čelní sklo a minimálně na hranu střechy, byl takto vezen na kapotě auta na vzdálenost více než 15 metrů, než došlo k odpoutání se těla poškozeného v rychlosti přibližně 43,4 km/h a jeho pádu

hlavou na asfaltový povrch vozovky. Obžalovaný na tento náraz nikterak nereagoval, rychlost vozidla stále zvyšoval a z místa činu odjel. Skutečnost, že srazil chodce, následně oznámil minimálně L.V., M.M. a D.O., ještě v nočních hodinách se vrátil na místo činu, kde viděl pouze osoby, které něco hledaly. Celý děj střetu mezi poškozeným a vozidlem pak sledovali L.S. a M.R., kteří společně s následně projíždějším řidičem vozidla Škoda Kodiaq T.G. přivolali sanitku a vyčkali jejího příjezdu. Poškozený v důsledku střetu s vozidlem utrpěl poranění, která jsou specifikována ve výrokové části tohoto rozhodnutí, přičemž se jednalo o poranění, která přímo ohrožovala jmenovaného na životě a skutečnost, že nedošlo k fatálnímu následku, byla způsobena výhradně rychlou a vysoce specializovanou lékařskou pomocí, ve spojení s mladým organismem poškozeného, který byl jako příslušník Armády ČR v dobré kondici.

24. K osobě obžalovaného bylo dále znaleckým zkoumáním z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (č. l. 472-489) a specializace klinická psychologie (č. l. 490-506, 918 - 919) zjištěno, že v době projednávaného jednání netrpěl a ani následně netrpí žádnou závažnou duševní poruchou, která by měla vliv na jeho rozpoznávací či ovládací schopnosti či tyto schopnosti snižovala. Jmenovaný je stížen impulsivním typem emočně nestabilní poruchy osobnosti, která však na ovládací a rozpoznávací schopnosti neměla vliv. Jmenovaný tedy mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a toto ovládat, kdy obě složky byly plně zachovalé. Rovněž nebyla u obžalovaného prokázána rozvinutá závislost na psychoaktivních látkách, je pijákem alkoholu a občasným abuzerem pervitinu, avšak na těchto látkách není závislý a může od nich bez problémů abstinovat. Žádná z psychoaktivních látek se pak na spáchání jednání, které je mu kladeno za vinu, nepodílela. Současně bylo konstatováno, že obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení. Stran psychologické části posudku, kterou vypracovala PhDr. B. N. M., jež byla rovněž slyšena u hlavního líčení, vyplynulo, že osobnost obžalovaného je charakterizována dobrým intelektem a živým temperamentem s výrazně akcentovanou labilní a impulsivní emotivitou, která se promítá do neuváženého jednání. Obžalovaný experimentoval s drogami, jejichž konzumace negativně ovlivnila jeho osobnostní vývoj. Obžalovaný si dokáže vytvářet citově pozitivní vztahy, není bezcitný a je schopen empatie, současně je ale egocentrický, nestálý, neklidný, netrpělivý a má sklon propadat dysforickým rozladám. Jmenovaný se v době projednávaného trestného činu dlouhodobě nacházel ve stavu zvýšeného napětí a úzkosti, žárlil a cítil se ohrožený z hrozícího rozchodu. Kvalita kognitivních funkcí obžalovaného je velmi dobrá, má lehce nadprůměrný intelekt a minimálně dobře průměrnou paměť, pročež je schopen adekvátně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události. Nebyl u něj zjištěn sklon ke zkreslování výpovědi. Ohledně prognózy resocializace znalkyně uvedla, že obžalovaný opakovaně a naléhavě zmiňoval své odhodlání udělat vše pro to, aby dobře zvládl svůj trest a vrátil se zpět do běžného života. U jmenovaného je patrné odhodlání, ale pouze povrchní sebereflexe a jeho pochopení dynamiky osobnosti v celostním kontextu je u něj tzv. v plenkách. Za problematický znalkyně označila vztah obžalovaného k drogám, k nimž je postoj posuzovaného ambivalentní. Míra opakování násilného jednání je pak nízká až mírně zvýšená, obžalovaný má dostatečný potenciál ke zlepšení kompetencí svoji osobnosti a je schopen zlepšit svoji společenskou adaptovanost. Prognóza resocializace je tedy poměrně dobrá za předpokladu, že se obžalovaný neodchýlí z cesty, kterou započal ve vazební věznici.
25. Znalkyně byla obhajobou konfrontována rovněž se zprávou organizace Podané ruce (č. l. 924) s níž se ztotožnila, resp. potvrdila odhodlání, které obžalovaný projevoval. Současně zdůraznila, že obžalovaný je ve skupině osob – pachatelů trestných činů, které znalkyně vyšetřuje, jedním z mála, u kterého viděla skutečnou lítost a zájem o poškozeného, kdy u L.F. převažovala lítost nad skutkem, nad sebelitostí. Zopakovala též, že k útoku obžalovaný neměl osobní motiv, s poškozeným se ani neznal, ale jednalo se o velmi impulsivní reakci ve stavu vysoké frustrace.
26. Také výše uvedené závěry znalkyň z oboru psychiatrie a psychologie tedy potvrzují nejen výpověď obžalovaného, že z jeho strany nešlo o předem připravované či jakkoliv osobně motivované protiprávní jednání vůči poškozenému, ale svůj útok vedl v afektu vyvolaného

kombinací dvou hlavních faktorů, a to rozrušení po předchozí hádce s přítelkyní a dále prvotního střetu jeho vozidla s poškozeným, k němuž došlo levým zpětným zrcátkem. Současně bylo potvrzeno, že obžalovaný v inkriminované době netrpěl žádnou duševní poruchou, která by měla vliv na jeho jednání, jeho rozpoznávací a ovládací složka byly plně zachovány, stejně jako je schopen vnímat smysl a účel trestního řízení.

27. Po provedeném dokazování tedy soud nemá důvodných pochybností, že došlo k jednání obžalovaného tak, jak je popsáno ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Je třeba též zdůraznit, že procesní strany nevznesly jakýchkoliv námitek proti způsobu provedení dokazování, stejně jako neměly návrhy na jeho doplnění. Pouze pro úplnost soud připomíná, že oproti podané obžalobě nevyslechl svědka D.O., který měl vypovídat ke kontaktu s obžalovaným dne 1. 5. 2019 bezprostředně po činu. Výslech tohoto svědka má soud za nadbytečný, neboť danou schůzku potvrdil nejen obžalovaný, ale též otec svědka – M.O. (viz výše) a současně informaci o tom, že srazil poškozeného, L.F. poskytl, též své přítelkyni a M.M., kteří takovouto skutečnost u soudu potvrdili.
28. Pokud se týká právní kvalifikace jednání obžalovaného, soud se v plném rozsahu ztotožnil s názorem státní zástupkyně prezentovaným, jak v žalobním návrhu, tak v její závěrečné řeči. Naopak názor obhajoby, že by jednání obžalovaného mělo být posouzeno v intencích § 145 odst. 1 trestního zákoníku či § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, event. § 147 odst. 1 trestního zákoníku, a to pro absenci úmyslu jiného usmrtit tak, jak to vyžaduje skutková podstata zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, soud považuje za zcela nepřijatelný.
29. V první řadě je třeba zdůraznit, že obžalovaný L.F. se dopustil jednání, při kterém jako řidič motorového vozidla najížděl na poškozeného R.K.. Ke svému jednání tedy použil motorové vozidlo, které je z hlediska judikaturního dlouhodobě vnímáno jako zbraň, tedy cokoliv, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším (§ 118 trestního zákoníku). Je třeba bezpochyby konstatovat, že motorové vozidlo typu Ford Mondeo, jehož hmotnost podstatným způsobem přesahuje váhu 1 000 kg, je bezpochyby věcí, která v případě rozpohybování a nárazu do jiného objektu může způsobit nezvratné škody a tuzíž za situace nárazu do fyzické osoby této přivodit těžká a smrtelná poranění, k čemuž ostatně v případě poškozeného také došlo.
30. Jestliže obhajoba namítala, že v případě obžalovaného není dána existence úmyslu ani v jeho nepřímé podobě, tak jak tvrdí obžaloba, musí soud uvést následující. Jak vyplynulo z provedení dokazování, mezi obžalovaným a poškozeným došlo hned ke dvěma střetům. Obžalovaný nejprve při projíždění zatačky z ulice Šromova na Zámeckou vyjel ze svého (pravého) jízdního pruhu, jel po středu vozovky, kdy částí svého vozidla zasahoval do pruhu protisměrného, v němž stál poškozený a z tohoto důvodu došlo ke kontaktu mezi R.K. a levým zpětným zrcátkem. Poškozený tedy již v tomto prvním případě nikterak obžalovaného neomezoval v jeho jízdní dráze, nacházel se na té části vozovky, v níž z uvedeného směru neměl důvod očekávat příjezdící vozidlo a při hodnocení daného kontaktu je proto třeba shledávat jednoznačné zavinění střetu na straně obžalovaného. Je zcela irelevantní, pokud by poškozený následně gestikuloval směrem k obžalovanému či verbálně komentoval jeho jednání, byť by v tomto případě šlo o zcela pochopitelný způsob reakce. Nutno však současně doplnit, že podle svědků R. a S., k žádnému takovému provokativnímu jednání ze strany R.K. nedošlo, neboť tento na obžalovaného nekřičel a pokud rozhodil ruce, jednalo se čistě o pohyb vyplývající z proběhnuvšího střetu a uskočení poškozeného. Obžalovaný, byť by soud akceptoval, že se nacházel ve stavu určitého rozrušení z předchozí hádky či incidentu s L.V., však neměl jakýchkoliv důvodů k protiprávnímu jednání ať již v podobě prvotního či následujícího střetu. Ostatně je třeba doplnit, že již samotné započetí a průběh jízdy obžalovaného vykazovaly z jeho strany četné rozpory s povinnostmi, které jako řidič měl respektovat v návaznosti na ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). V první řadě § 3 odst. 1 zákona hovoří o povinnosti osoby, která by vzhledem ke sníženým duševním schopnostem mohla ohrozit

bezpečnost provozu na pozemních komunikacích takového se neúčastnit. Podle § 5 odst. 2 písm. c) zákona je též vysloven zákaz řidiči řídit vozidlo, jestliže je jeho schopnost k řízení snížena v důsledku jeho zdravotního stavu. Za tento je třeba považovat i případné rozrušení, kdy řidič je povinen před započítím jízdy vždy důsledně zvážit své schopnosti tak, aby právě vozidlem, které svou povahou představuje věc schopnou způsobit závažné škody na majetku či životě jiných osob, takový následek nezpůsobil. Dále soud připomíná závěry znalce Ing. S., podle kterých vozidlo Ford Mondeo nesplňovalo v inkriminované době podmínky provozu pro absenci STK, čímž obžalovaný porušil svou povinnost řidiče podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona. Na druhé straně je však třeba zdůraznit, že fakticky automobil nevykazoval jakoukoliv závadu, která by měla vliv na jeho střet s poškozeným, a pro kterou by se jeho řízení obžalovaným stalo nezávisle na vůli L.F. neovladatelným. V neposlední řadě pak obžalovaný jednoznačně porušil, jednak povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví či majetek jiných osob (§ 4 písm. a) zákona, resp. řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích (§ 4b zákona), stejně jako povinnost řidiče neohrozit chodce přecházejícího pozemní komunikaci, na kterou řidič odbočuje (§ 5 odst. 2 písm. g) zákona). Posledně uvedená povinnost přitom jednoznačně vyplývala z povahy místa činu, kdy obžalovaný odbočoval z vedlejší ulice Šromovy na hlavní ulici Zámeckou, kterou poškozený hodlal přejít. Výše uvedené dokládá, že obžalovaný od počátku svého usednutí za volant motorového vozidla ignoroval veškeré elementární zásady a povinnosti, které mu ukládal zákonný předpis. V případě najetí do poškozeného tedy nešlo o ojedinělé zkratovité jednání, které by bylo vyvoláno reakcí poškozeného (byť mylně vyloženou), ale obžalovaný svým chováním prezentoval opakovanou a dlouhodobou neochotu řídit se jakýmikoliv pravidly, což je ostatně dokreslováno ve vztahu k jeho osobě i předchozím pácháním jiné trestné činnosti či zneužíváním psychoaktivních látek.

31. Na straně obžalovaného přitom nebyla jakákoliv překážka, která by mu bránila zachovat elementární povinnosti vyplývající ze zákonné úpravy stanovené pro provoz na pozemních komunikacích, neexistovala žádná technická závada na vozidle, které by se v důsledku ní stalo neovladatelné, v místě nebyla zhoršena viditelnost ani nebyla dána existence žádné další fyzické překážky, pro kterou by obžalovaný poškozeného neviděl. Již prvotní jednání L.F. bylo tedy zcela zjevně protiprávní s existencí výhradního zavinění na straně obžalovaného. Jedinou správnou reakcí na prvotní střet s poškozeným by proto bylo, pokud by L.F. zastavil vozidlo a R.K. se omluvil, či alespoň pokračoval v další jízdě, uvědomil si škodlivost svého jednání a dále již řídil vozidlo v souladu s pravidly silničního provozu. Obžalovaný však učinil naprostý opak. Na křížení ulic Zámecká a K Lázinkám otočil své vozidlo zpět směrem k poškozenému, který se chystal dokončit přecházení ulice a v mezidobí se dostal do druhého jízdního pruhu, nyní pro obžalovaného opět protisměrného. Ten se nerozjel nikterak pomalu či standardně, ale naopak, vzhledem k vyjádření znalce, jakož i přímých svědků, prudce, bez snahy brzdit vozidlo a tímto najel na poškozeného. Pokud obžalovaný uvedl, že chtěl poškozeného pouze vystrašit, resp. spoléhal se na to, že R.K. uskočí stranou, takováto obhajoba opět není jakkoliv důvodná. R.K. obžalovanému i při tomto druhém střetu nikterak nepřekážel na straně, která byla vyhrazena pro jízdu vozidla Ford Mondeo. Poškozený se sice nacházel ještě při středu vozovky, ale již jednoznačně v protisměrném pruhu, nevykazoval žádnou snahu vrátit se zpět do dráhy příjezdějícího vozidla, ale naopak logicky by pokračoval při přecházení na druhou stranu silnice. Obžalovaný však v tomto poškozeném nedal žádnou šanci. Vzdálenost mezi bodem rozjezdu a poškozeným urazil přibližně za 3 – 3,5 vteřiny, tedy relativně krátkou dobu. Nebyl to obžalovaný, ale naopak poškozený, kdo mohl oprávněně očekávat, že řidič příjezdějícího vozidla bude respektovat zákonné předpisy a pojedje v pravém jízdním pruhu. Je tedy zcela irrelevantní, zda R.K. zůstal stát či se pohyboval, resp. vykonával jakoukoliv jinou činnost na místě, kam obžalovaný svým vozidlem neměl důvodu zasahovat. Stejně tak je irrelevantní, zda poškozený byl či nebyl pod vlivem návykové látky, či zda k nárazu došlo v jeho postavení čelem či bokem k vozidlu. Za podstatné je třeba považovat výhradně skutečnost, že poškozený, který svým

jednáním nikterak nezavdal důvod jednání poškozeného, tomuto svých chováním nepřekážel v řízení motorového vozidla v příslušném směru. Soud má za to, že i v případě, pokud by obžalovaný chtěl nějakým způsobem vystrašit poškozeného, bylo by patrné, že za situace, kdy by nedošlo k předpokládanému uhnutí poškozeného, by vozidlo, resp. jeho řidič museli vykazovat známky snahy o brzdění. Nic takového však šetřením na místě samém, ani z následného znaleckého zkoumání, zjištěno nebylo. Obžalovaný od svého rozjezdu na osobu poškozeného stále akceleroval, přičemž nepřestal ani po vlastním nárazu či překonání 15ti metrů, po které byl poškozený vezen na kapotě vozidla, a dokonce ani poté, co z tohoto R.K. spadl na zem. Obžalovaný naopak v akceleraci neustále pokračoval a z místa odjel. Jeho jednání proto rozhodně nenese žádnou známku pouhé snahy postrašit poškozeného a nevykazuje rovněž snahu vyvarovat se vzniku škodlivého následku, ale jednoduše směřovalo k najetí a sražení poškozeného za každou cenu.

32. Shora popsané jednání obžalovaného tedy nelze vnímat jinak, než za zcela vědomé, tedy úmyslné najetí do osoby poškozeného. L.F. si musel být vědom jako účastník provozu na pozemních komunikacích povahy jím řízeného motorového vozidla a musel být jednoznačně srozuměn s tím, že pokud jím narazí ve zvyšující se rychlosti do nechráněné fyzické osoby, může vést takové jednání k jejímu usmrcení, a to ať již by došlo k přejetí osoby (pádem poškozeného pod kola vozidla a přejetí jeho těla či nárazu automobilu do životně důležitého orgánu – např. v podobě poškození mozku), anebo jako v tomto případě, nabrání poškozeného na kapotu auta a následné odhození na tvrdý podklad vozovky. Nálezací soud má za to, že vzniklou situaci lze v podstatě připodobnit k vědomému výstřelu nebo bodnutí pachatele do těla oběti, a to do míst, kde se nachází životně důležitý orgán. V případě motorového vozidla a jeho povahy nelze jakkoliv spekulovat (jako by tomu bylo např. o shora uvedeného bodnutí či postřelení), zda k samotnému nárazu došlo do části těla, které obsahuje životně důležité orgány, ale je nutno přihlídnout ke specifickým daného děje, kdy je vůči celému tělu působeno kinetickou energií, kterou vyvinulo těleso o značné hmotnosti. Daný mechanismus pak vede k následku v podobě deformace těla poškozeného a jeho jednotlivých částí při následném sražení pod kola či nasunutí na kapotu a pozdějšímu pádu na tvrdý povrch. Takových důsledků si musí být vědom každý řidič motorového vozidla při jeho užívání, o to více, jestliže se rozhodne zcela vědomě automobil užít jak zbraň vůči nechráněnému jedinci.
33. Obžalovaný se tedy dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu a jehož se dopustil v úmyslu jiného usmrtit, avšak k dokonání trestného činu nedošlo. Obžalovaný jednoznačně chtěl zaútočit na osobu poškozeného, k čemuž použil prudkého rozjezdu jím řízeného vozidla Ford Mondeo a sražení R.K., přičemž vzhledem k povaze motorového vozidla musel být minimálně srozuměn s tím, že způsobí porušení či ohrožení zákonem chráněného zájmu, který v tomto případě představuje snahu o ochranu lidského života. Z hlediska formy zavinění má soud jednání L.F. za spáchané v intencích § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jakožto úmyslu eventuálního, neboť úmyslně použil zbraň (motorové vozidlo) k útoku na poškozeného a byl minimálně srozuměn, že prudkým nárazem do jeho těla může dojít k usmrcení R.K.. Po stránce objektivní i subjektivní tedy byly naplněny zákonné znaky zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, a to ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.
34. Při rozhodování o druhu a výměře uložené sankce soud přihlédl ke všem skutečnostem uvedeným v § 38 a § 39 trestního zákoníku. V první řadě je nezbytné poukázat na nutnost koncipovat trest jako souhrnný ve smyslu § 43 odst. 2 trestního zákoníku, a to vzhledem ke sbíhající se trestné činnosti v podobě přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se L.F. dopustil dne 12. 6. 2019 a byl za něj odsouzen trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2019 č. j. 9 T 83/2019-53 s právní mocí 14. 6. 2019 k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 120 hodin. Obžalovaný byl s ohledem na shora uvedenou skutečnost, při postupu podle ustanovení vztahujícího se na trestný čin

nejpřísněji trestný ohrožen podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, trestem odnětí svobody ve výměře od 10 do 18 let. Soud při stanovení konkrétní výměry vycházel z komparace všech polehčujících a přitěžujících okolností na straně obžalovaného, z jeho osobních poměrů, hodnocení osobnosti založené zejména na znaleckém zkoumání z oboru psychiatrie a specializace klinická psychologie, jakož i zprávy o spolupráci se společností Podané ruce, kterou předložila obhajoba a v neposlední řadě, bylo též přihlédnuto k okolnostem, za kterých se obžalovaný trestné činnosti dopustil a následkům, které z ní pro poškozeného plynuly.

35. Obžalovaný je osobou, která sice v minulosti nebyla postižena pro přestupek (č. l. 834), z výpisu z evidence Rejstříku trestů (č. l. 870), jakož i připojeného trestního spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 9 T 83/2019 vyplynulo, že jmenovaný byl v minulosti opakovaně soudně trestán. Za nejtěžejší skutečnost je nutno označit fakt, že L.F. se nyní projednávané trestné činnosti dopustil v době výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody v trvání 32 měsíců, který mu byl uložen za spáchání zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, kdy rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2016 č. j. 7 T 6/2016-160 s právní mocí od 30. 8. 2016 byl shora uvedený trest odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 48 měsíců za současného vyslovení dohledu. Obžalovaný tedy měl o to více v inkriminovaném období dbát dodržování všech předpisů, jakož i dalších podmínek vedení řádného života a ne se naopak dopouštět nové, ještě závažnější trestné činnosti. Shora uvedené poznatky k trestní minulosti obžalovaného je tak třeba považovat za výrazné přitěžující okolnosti při ukládání výsledné sankce. Na druhé straně však může nalézací soud poukázat na existenci vícero polehčujících okolností, za které je třeba označit zejména doznání se L.F. k trestné činnosti, byť tento postup z jeho strany nelze současně vnímat v maximální možné míře, neboť obžalovaný bezprostředně po činu odjel z místa činu a vyhýbal se orgánům činným v trestním řízení. Doznání se obžalovaného tedy nelze považovat za významné v takové míře, jako je prezentováno v jiných případech, kdy doznání se obviněného a jeho spolupráce s orgány činnými v trestním řízení odráží jeho uvědomění si škodlivosti svého jednání a snahu o nápravu jeho následků. Rovněž tak přistupoval soud k obhajobou doloženým omluvám obžalovaného učiněným, jak v písemné formě poškozenému a jeho rodině, tak realizované přímo u hlavního líčení. Jak bylo rovněž doplněno před skončením dokazování, obžalovaný zaslal ve dvou případech poškozenému částku celkem 3 000 Kč (č. l. 926 - 927). I v tomto případě je otázkou, nakolik obžalovaný skutečně projevil lítost nad svým jednáním a snahu nahradit dle svých sil alespoň část újmy způsobené poškozenému, anebo tomuto adresoval symbolické částky tak, aby tyto mohly být zohledněny, coby polehčující okolnost. V daném směru soud neopomenul závěry znalkyně PhDr. M., jež u hlavního líčení uvedla, že vzhledem k jejím dlouhodobým zkušenostem s vyšetřováním pachatelů trestné činnosti, lze obžalovaného označit jako osobu, která skutečně lituje svého jednání a svou lítost směřuje ke způsobnému následku, nikoliv jako projev sebelítosti. Tento postup je rovněž potvrzován zprávou o spolupráci s organizací Podané ruce, s níž L.F. započal ve výkonu vazby. Je zřejmé, že jmenovaný se snaží o určitý náhled na škodlivost užívání návykových látek a vytvořit si podmínky k tomu, aby se po návratu na svobodu mohl zapojit do řádného života, zejména do péče o nezletilého syna L., k němuž ho pojí silná citová vazba (viz rodný list dítěte č. l. 925). V kontextu znaleckého zhodnocení osoby obžalovaného proto soud na výše uvedené skutečnosti pohlížel jako na učiněné v souvislosti se skutečným projevem lítosti jmenovaného nad jeho jednáním. Konečně, jak bylo řečeno, soud neopomenul fakt, že obžalovaný se svého jednání dopustil ve stádiu pokusu, což je rovněž třeba jistou měrou promítnout do podoby výsledné sankce, jež se svou výměrou musí odlišovat od trestné činnosti dokonané. Při shrnutí všech výše uvedených okolností, tedy soud má za to, že na místě ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody, a to v dolní polovině zákonné trestní sazby, konkrétně ve výměře 12 a ½ let, přičemž jak bylo řečeno výše, jedná se o trest souhrnný k odsouzení trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2019 č. j. 9 T 83/2019-53. Nalézacím soudem uložený souhrnný trest v délce 12 a ½ let je třeba vnímat zejména pro objektivně prokázanou trestní minulost obžalovaného a jeho tendenci

opakovaně se dopouštět protiprávního jednání, které nyní projednávanou trestnou činností vygradovalo do podoby nejzávažnějšího deliktního chování, jako stále mírný trest, který by však měl obžalovanému dát dostatečně najevo závažnost jeho chování a nezbytnost změn v jeho životě do budoucna, aby se vyvaroval další trestné činnosti a výrazného postihu za ni.

36. S ohledem na splnění zákonných podmínek pak soud obžalovaného zařadil pro výkon trestu podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou.
37. Soud se rovněž ztotožnil v plné míře s návrhem státní zástupkyně na doplnění palety uložených sankcí o trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, neboť obžalovaný se závažné trestné činnosti dopustil právě v souvislosti s provozem motorového vozidla na pozemních komunikacích, kdy evidentně ve vztahu k němu není schopen dodržovat pravidla silničního provozu a bezpečně řídit motorová vozidla. Z daného důvodu, a vzhledem k tomu, že vozidla L.F. užil jako zbraně při páchání úmyslné trestné činnosti nejzávažnějšího charakteru, proto soud přistoupil k uložení trestu zákazu činnosti v maximální možné míře, tedy 10 let.
38. S ohledem na již avizovanou nutnost ukládání souhrnného trestu pak soud podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku zrušil výrok o trestu, který byl obžalovanému pravomocně uložen trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2019 č. j. 9 T 83/2019-53, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
39. Pro úplnost soud považuje za nezbytné vyjádřit se k návrhu státní zástupkyně na rozhodnutí o zabrání věci podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, které má směřovat k pětirannému, plynovému revolveru BBM, „MOD. BRUNI NEW 380 L“, ráže.380 Blanc, výr. č. 2015 X001357. Soud vzhledem k povaze této věci dospěl k názoru, že daný postup není na místě, neboť se předně nejedná o žádnou věc, která by měla jakoukoliv spojitost s projednávanou trestnou činností, kdy obžalovaný se trestného činu pokusu vraždy dopustil nikoliv za užití této střelné zbraně, ale motorového vozidla. Pokud je pak navrhováno zabrání revolveru, jakožto věci, která má ohrožovat bezpečnost lidí či majetku, popřípadě společnosti, anebo hrozí nebezpečí, že bude sloužit ke spáchání zločinu, připomíná soud, že se jedná o expanzní zbraň, která je podle zákona č. 119/2002 o střelných zbraních a střelivu zařazena podle § 7 mezi zbraně kategorie D, kterou může nabývat do vlastnictví a držet nebo nosit fyzická osoba starší 18ti let, způsobilá k právním úkonům (§ 15 odst. 1 zmiňovaného zákona). Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika (č. l. 631) nebyly zjištěny takové úpravy, jejichž účelem by byla změna charakteru zbraně. Jestliže se tedy jedná o věc, kterou si může pořídit jakákoliv zletilá osoba ve volném prodeji a současně nemá vztah k projednávané, ani jakékoliv jiné trestné činnosti, nemá soud za prokázané, že by tato konkrétní střelná zbraň mohla vykazovat takovou míru nebezpečí pro osoby či majetek, anebo sloužit ke spáchání zločinu, aby podléhala postupu podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.
40. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody připojila poškozená Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky a rovněž poškozený R.K., přičemž oba subjekty tak učinily řádně a včas, tedy plně v intencích § 43 odst. 3 trestního řádu.
41. Poškozená Vojenská zdravotní pojišťovna ČR tak učinila z titulu majetkové škody ve výši 179 643 Kč, která byla vynaložena za léčbu R.K.. Svůj nárok jmenovaná podepřela listinnými materiály, zejména na č. l. 705-764. Vzhledem ke skutečnosti, že výše uvedené náklady byly vynaloženy na základě opodstatněných úkonů lékařské péče a byly hrazeny v přímém důsledku protiprávního jednání obžalovaného, má soud uplatněný nárok za učiněný v souladu se zákonnými požadavky a zavázal obžalovaného k povinnosti nahradit zdravotní pojišťovně majetkovou škodu ve shora uvedené výši. Tento závěr je plně v souladu s ustanovením § 2910 občanského zákoníku, podle nějž škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím

způsobil, jakož i se specifickou povinností škůdce nahradit náklady spojené s péčí o zdraví (§ 2960 občanského zákoníku).

42. V případě poškozeného R.K. se tento připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na zdraví – spočívající v bolesti a ztížení společenského uplatnění podle § 2958 občanského zákoníku. K tomuto byl ze strany zmocněnce poškozeného doložen znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví (č. l. 882-895), který byl zpracován na základě doložené zdravotnické dokumentace zachycující poranění, léčbu a vývoj zdravotního stavu R.K. a vycházející z výpočtu, který odráží metodika Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Rovněž k danému zkoumání nevznesly procesní strany žádných námitek a stejně tak i nalézací soud nikterak nerozporuje závěry, k nimž zpracovatel posudku dospěl. Poškozený se připojil s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 782 776 Kč, kterou nikterak nemodifikoval ani ve své závěrečné řeči prostřednictvím zmocněnce. V prvé řadě nalézací soud konstatuje, že také v případě R.K. má jednak za danou příčinnou souvislost mezi újmou, kterou utrpěl a která byla bodově, resp. následně i finančně ohodnocena ve znaleckém posudku, a protiprávním jednáním obžalovaného, a současně i řádné podřazení nároku zákonnému ustanovení občanského zákoníku. Je na místě připomenout, že obžalovaný adresoval kromě ústní omluvy poškozenému též finanční plnění v celkové výši 3 000 Kč, o které, vzhledem k tomu, že tak ve svém závěrečném návrhu neučinil zmocněnec poškozeného, modifikoval výslednou částku nalézací soud. Ačkoliv lze rozhodně souhlasit s názorem zmocněnce, že léčba poškozeného není ukončena a do budoucna mohou vznikat další nároky vůči obžalovanému z nejrůznějších právních titulů, zejména pak stran ušlého výdělku či dokonce trvalých následků, které by mohly mít za následek zánik služebního poměru poškozeného u Armády ČR, tyto bude na místě uplatňovat až později v rámci občanskoprávního řízení. Je třeba zdůraznit, že o nároku na náhradu majetkové škody, nemajetkové újmy či bezdůvodného obohacení, soud rozhoduje podle stavu v době vyhlášení rozsudku. Jestliže se poškozený domáhal výslovně toliko náhrady nemajetkové újmy v podobě bolestného, a v daném okamžiku vůči obžalovanému neevokuje další nároky, vůči kterým by bylo možno provést zápočet obžalovaným poskytnuté částky, byť v relativně zanedbatelné výši 3 000 Kč, je na místě tuto částku započíst právě na uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy, což také nalézací soud učinil a výslednou sumu redukoval na 779 776 Kč. Poškozený svůj nárok přitom doplnil o požadavek úroku z prodlení ve výši 10% ročně, kdy také tento má nalézací soud za opodstatněný vzhledem k ustanovení § 1968 občanského zákoníku, podle něhož dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení, a § 1970 občanského zákoníku, podle něž po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení. Ten pak podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. ze dne 16. 10. 2013 s účinností od 1. 1. 2014 odpovídá ročně výši repo sazby stanovené ČNB pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů. Pro první pololetí roku 2020 je tak zákonným úrokem z prodlení podle občanského zákoníku stanovena procentní sazba ve výši 10% p. a. Vzhledem ke skutečnosti, že došlo, byť k mírné korekci uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy poškozenému R.K. v souvislosti se zaplacením částky 3 000 Kč ze strany obžalovaného, soud zavázal L.F. k povinnosti nahradit poškozenému R.K. nemajetkovou újmu ve výši 779 776 Kč se shora uvedeným úrokem z prodlení a ve zbývající části pak poškozeného podle § 229 odst. 2 trestního řádu se zbytkem jeho nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno podat odvolání** do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost

výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání (§ 253 odst. 3 tr. ř.).

Brno 6. března 2020

JUDr. Michael Vrtek, Ph.D., v. r.
předseda senátu